

Ever Shines

Second Series

*In loving memory of
Kalvi Thanthai S.A.Raja*

14/8/1937 - 03/01/2013

Second Series

Ever Shines

S.A. RAJA

U	D	E	D	O	F
C	M	L	V	V	F
C	I	I	E	I	E
E	R	G	N	A	C
S	A	I	T	L	T
F	B	O	U		I
U	L	U	R		O
L	E	S	O		N
			U		A
			S		T
					E

To my beloved Dad

In memory of my
beloved father on his
2nd anniversary of his
departure from this
world.

Contents

A Man of Great Erudition and Magnanimous Views	9
Vision of Sardar S.A. Raja	11
Milestones	12
This is it - Dr.Joe Suresh	13
இதுவே - Dr.Joe Suresh	23
Tribute from Acquaintances	38
இனிமையான புதுமை மனிதர் (Adv.Mannivanan)	39
-My Reminiscence and Experience with the Unparalled Late Dr.S.A.Raja (Mr.M.Muthuveerapan)	42
-Came, Saw and Was Conquered (Fr.L.V.Kumar,S.J)	45
-Dr.S.A.Raja - A Legend (Mrs & Mr. Sargunam)	47
-An Epitome of Disarming Smile (Mr A.J.Mariadas)	50
-தேவனுக்கு பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம் (Mr. V,A,S.Charles)	52
-A Man of Vision, Dr.S.A.Raja (Mr.R.Mahesh)	55
Sardar S.A.Raja with Leaders of India	58
Ever Shines	69
Synopsis	74
Acknowledgements	78

A Man of Great Erudition and Magnanimous Views

Based on Excerpts from Articles and Books on Dr S.A. Raja by Others

Sardar S.A. Raja is known as a man of dynamism, indefatigable energy and unswerving industry. His single minded devotion in his entire life was towards services for the welfare of the society which blossomed into the formation of an educational trust in his native village, Vadakangulam, Radhapuram Taluk, Tirunelveli District. Thirty years ago, Vadakangulam and all the villages around it looked like a desert and most people were below the poverty line. People had limited facilities to educate their children.

By Dr S.A. Raja's efforts and selfless service with high sense of devotion, this area is now transformed in to a university campus and about 4000 students are in various professional courses for having a

bright future. He is doing much help for the poor and middle class parents. Because of him now there is graduate in every family in Southern districts of Tamilnadu and Kerala.

He never stopped with the border of Tamil Nadu and Kerala. He went to rural and highly underdeveloped Western Orissa and started a medical college in the village of Kalahandi. There was no transportation and no good place to live. Schools were limited and 90% of the people were uneducated. He took the adventurous step of taking the challenge to start medical college in such a place. He even slept in the railway station while he was waiting for the train to reach the place.

Dr S.A. Raja is a man who worked all over India and the world and he came back to his native village to start his mission, but he never restricted himself to the village and worked for the welfare entire nation.

Mahatma Gandhi, Swamy Vivekananda and Mother Theresa are his role models. He is happy that he was born as a human being in India where these leaders served.

He would have walked on thorns but he brought flowerbeds for others to walk. He is happy doing that. He is truly a man of great erudition and magnanimous views

---

Vision of Sardar S.A. Raja

Educationist Sardar Dr S.A. Raja had a vision to provide accessible, affordable and adequate quality education to Indian youth, especially those who are located in small towns and villages.

MILESTONES

S.A Raja Polytechnic College, Vadakkangulam-1984

The Indian Engineering College, Vadakkangulam-1984

S.A Raja Pharmacy College, Vadakkangulam – 1987

Rajas Dental College & Hospital, Vadakkangulam-1987

Jayamatha Engineering College, Aralvaimozhi-1995

Sardar Raja Arts and Science College, Vadakkangulam-1998

Sardar Raja College of Engineering, Alangulam-2000

Joe Suresh Engineering College, Mundradaippu-2001

S.A. Raja B.Ed College, Vadakkangulam-2006

Trichy Rajas Dental College, Trichy-2006

Indian Polytechnic College-2007

The Kevin Polytechnic College,Mundradaippu-2008

Arul College of Technology,Radhapuram-2008

KRS Engineering College,Trichy-2009

Sardar Rajas College of Nursing, Vadakkangulam - 2010

Sardar Raja Medical College & Hospital, Kalahandi, Orissa 2013

This is it

Life is really unpredictable. Today is the 2nd anniversary of my dad's death. How time passes? It is almost 2 years since my dad departed us on 3rd Jan 2013 suddenly, a day before I was going to see him in India. I still remember the last conversation with him on 1st January 2013. He told me that he may die soon. Those words make me feel sad. I miss him a lot. But I believe he guards me from heaven. He speaks to me in my difficult times and strengthens me to get up from the fall. I may not see him physically but he is always there in my mind. He lives in every institution he founded. Every staff and students I see I remember my father's hard work.

My father shines forever because he had a passion for education and that passion produced many thousands of students who still remember him for the positive difference he made in their lives.

My humble tribute to my dad on his 2nd death anniversary is to publish the second book in a series called "EVER SHINES" which I would like to bring out every year on 3rd January.

In this second book, I would like write about my father's strong will and his confidence. I hope this book helps everyone to develop strong faith in God and in themselves during his or her difficulties. God grants Victory. God will never forsake us. My father believed and practiced this all his life.

My dad was a very determined person and his strong will to succeed resulted in many blessings for him and the society. The message that my dad constantly conveyed through his words and actions was to "never give up hope easily". Thanks dad, I always remember those words. You are always in our heart.

In the following, I have tried to put together my thoughts on his times of difficulty times how he overcame them to succeed in his life.

1937- AUG14th The day my dad was born in a small village called Ramanathichanputhoor in Kanyakumari District. His parents were Mr. Selvam Pillai and Mrs. Soosai Ammal. He had 4 sisters and 2

brothers. They were in the agriculture business. His grandfather Mr. Arulappa Pillai was a well-known merchant in Vadakangulam.

The first and foremost challenge that my father faced was when he was 17 years old. His grandfather had passed away in 1954 and the family property was divided between his father and his uncle. Since his grandfather was managing the entire family, his father was never trained to take responsibility. His father was a nice person who wanted to help others, but he was not acquainted to the ways of the world. So family responsibility fell upon my dad at a young age. This was first challenge he met in his life. He was educated only up to high school level and he had to manage 11 members in his family. He had to manage his sisters' weddings and his brothers' studies. He had no great family assets to take care of the situation. Agricultural income was insufficient and it would not even meet their basic necessity. No elders in his family were in a position to support him financially. But he never lost his hope.

He decided to fight the life's battle. He had a strong will that he would work hard and he would never sell the property he inherited from his grandfather. Years later, he would sell my mother's jewels to meet the financial needs believing that one day he can give them back to her but he was resolute in not selling lands.

When my father had finished his high school, there was a selection by the Indian army in his native place. Without knowing the challenges of serving in the army, he joined at a very young age. He used to say that his salary was only a few rupees (I do not remember the exact number) and he spent only a quarter of that and sent the rest to his home. His mother used to write him back that the amount he sent was not sufficient to take care of the family. That made him to do extra work during his free hours to earn extra income.

He would often write to his mother that he could not bear the burden of his life and work in the military. But, he never lost his hope. He kept his faith that things would change for better someday. He started looking for an opportunity to improve his life. Eventually, he left the Army and joined the Air Force where he found opportunities for advancement through education and training.

Looking back at his experience in the Army, my father was happy later to have gone through the hardships because he could understand fellow human's difficulties much better. He never said no to anyone who requested a favor in his life. Some times he may not have fulfilled their entire needs. But he would have helped them to find an opportunity to improve things on their own. He also had a high regard for anyone from the military and gave first priority to them in employment opportunities on his campus and offered free education for their children. As a result of his military training, he had developed discipline and mental and physical stamina to work for long hours until he reached the goal. He could overcome the difficulties in his life very easily due to his training in the Army from his teenage years.

My father cherished his life in the service the rest of his life. He gave great value for the pension he received although it was a meagre amount compared to his wealth in later years. In every meeting he used proudly share his war experience and he always ended his talk with JAI HIND in a commanding tone. After his death, my mother received a letter dated 4/1/2014 from the Commander-in-Chief of the Air Force expressing his condolence and offering assistance to my mother. (Ref page no:68) My father's sacrifice and hard work were always rewarded at the end.

The next difficulty my father had to face was when he was 31 years old. His 15 years service for the country in the military was about to end. He could either take extension of his service or leave the military. He had an honorable discharge from the service and left the military as a technically educated person and with the pride of serving the country well.

He moved to Chennai with his family after his retirement from the service. Apart from his wife and two children he had by then (my brother and I), he had two brothers and two cousin brothers living with him as he wanted to find job opportunities for his brothers and cousins.

My father had acquired education in Mechanical Engineering when he was with the Air Force. He also liked to drive. He decided to buy a car which he could use as his personal vehicle and double up as a taxi. He also wanted to start an automobile service business.

My maternal uncle told me a few years ago that in my father as usual would get up early morning and go to church. From the church, he would go to his workshop. He expected no one to do things for him. If necessary, he would even carry the car tires on both his shoulders and go to his place of work. He never hesitated to do any kind of work. He believed in himself and God again. He had strong will that he would succeed. He continued to work hard.

As I mentioned earlier, he had to support his family members along with four brothers without a job. He never hesitated to support them. He gave them accommodation, food and got them jobs. This is one peculiar character I have seen in him. He may not have sufficient time or money for himself and his family but he was always ready to lend support to others. He used to give his personal vehicle for others and he would go by an autorickshaw. Many times my mother and we, children, had to suffer because of his nature.

One point of time my father went to the extreme of lending others by selling my mother's jewels and using his savings. He had started a finance company and people cheated him. Our family experienced its worst economic crisis in that year, 1973. But my father still had strong will that he would get success in his life. Family members were helping to some extent but they were angry at my father's irresponsibility.

My father tried many businesses. He started Tamilnadu Color Company that would make aerated drinks, Joy Bakery, the finance company, etc. The businesses ended up in failures than success. Even in this situation his strong will never came down. I never heard him saying "Oh No I should have not tried this or I should have saved the money in the bank." He always said we have to keep trying until we could get success and must help others; we should work hard and make others smile. He always believed that our difficulties and failures would pass away. We must not give up. Many people used to

criticize him. Nothing affected him. He overcame all the difficulties with his strong will.

In 1977, my father decided to leave India for work abroad because he wanted to earn enough to settle his debts and take care of his family. I like to point here that he never sold any of his family properties. He used to say that we have the right to spend our hard earned money in any way we wish, but we must not sell our inherited property for the sake of livelihood. Our ancestors would have sweated a lot to earn the property and then passed it to you. You must utilize the privilege and do well for others. Everyone must eat their food only from their hard earned money.

He decided to go to Saudi Arabia, when my youngest brother was just born. He started working in an oil company and quickly rose to the position of a General Manager. He used to say that he had almost restarted his life when he was 40 years old, just as he started his life with the Army when he was 17 years old. But his mental power was stronger than before. He went through the difficulties once again, but he found them easier because he had already gone through them earlier and had the experience of conquering them. He started saving money and earned more by doing extra work and sacrificing food and all other comforts.

He was promoted to higher positions quickly in the seven years he spent in Saudi Arabia because of the experience he had in running many businesses. But the challenges were more and he had to overcome everything with hard work. He convinced the owners of the company to visit Trivandrum and make it as the base to recruit staff. Many people from our native village and our relatives now had the gateway to go abroad and improve their economic status.

We as a family started flourishing economically. He invested in lands wisely. But he had to sacrifice his family life and social life in India. He cooked, cleaned, and managed all his needs without a servant. He used to say that he slept for only four hours a day. He lived his life like a machine. But his strong will helped him to bear all the difficulties and he was focused only on his goal. Even in a staunchly Islamic country like Saudi Arabia he went to church

regularly.

Life in Saudi Arabia taught him to respect other religions. I like to mention at this juncture, he used to celebrate his birthday as a Communal Harmony Day to which leaders of Christianity, Hinduism and Islam will be invited as chief guests. He made students to respect each other's religion. His hard work and faith in God made him to reach the higher economical status in a short period. His thoughts were always filled with creative ideas and welfare of our society. He decided to return to India in 1984.

In India: Before returning to India my father had to attend a meeting in Geneva where there was a discussion on development. There they emphasized the importance of literacy in a country's development. The idea inspired him a lot and he decided to do something for education in his native place. In 1984, he started a polytechnic in Alaganeri, a tiny village near his native Vadakkangulam. Now institutions started by him offer education at all levels from Kindergarten to Medical College and help students becoming engineers, dentists, doctors, pharmacists, nurses, teachers, business men, and scores of other professionals. All because of the strong will and faith in God that my father showed every day in his life. The difficulties he underwent from 1984 to 2013 are countless. It will take many pages and I will write about them in one of the books in this series.

In brief, I would like to convey that any one who feels down or hopeless in your life you can have him as your role model. I have seen him in person.

I have seen his struggles. All he had was strong -will. I do apply that in my life. When I am lonely, when I am in big trouble, when I am in financial crisis, when I have failures, when I feel I have nothing to look forward, I remember my father. He won in his battle because of his strong will. He never lost his hope. He never believed failure is the end of our life. There is always sunshine once we do our work sincerely and have confidence in ourselves. Fear of God is a must.

Do not measure your life with the yardstick of others. You have to know who you are. I am reminded of a story he sent to me taped in an audio cassette when I was 11 years old. I still have it with me. There was a young man who lost his both arms and legs in an accident. The village people were asking him how he was going to live a life. That young man happily said I live by my head. They could not understand it. He said I have my head so I teach people whatever I have learnt in my life and give them confidence in themselves. The villagers were very happy hearing that and many people took him as their role model in their life. So never ever lose hope until you succeed. Say it yourself "This is what I want to have in my life." Achieve it. Live happily and make others happy.

Dear Appa,

I hope I make you proud dad, even though you're no longer here, your memory grows stronger, with every passing year, I wish I could've said goodbye, that morning when you left, and told you, you were my role model and you were the best.

Loving daughter,

Joe Suresh

My Father and my mother with his Parents, Brothers and Sisters

---

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் இவ்வுலகிலிருந்து
விடைபெற்றுக் கொண்ட என் தந்தையின் நினைவாக

இதுவே

வாழ்வு நிலையற்றதே. இன்று என் தந்தையின் இரண்டாவது ஆண்டு நினைவு நாள். காலம்தான் எத்தனை விரைவாகக் கரைந்து விடுகிறது. ஜனவரி 3, 2013 அன்று என் அப்பாவைக் காண்பேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தியாவிற்குப் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் மறு உலகிற்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள் என்ற தகவலை அறிந்தேன். அவர்களுடன் நான் கடைசியாகப் பேசியது ஜனவரி 1, 2013 அன்று. அப் பேச்சு இன்னும் மனதை விட்டு அகலவில்லை. தான் இந்த உலகில் நீண்ட நாள் வாழப் போவதில்லை என்று அப்போது கூறினார்கள். அந்த வார்த்தைகள் இன்னமும் மனதை வருத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. இன்னமும் அப்பாவை தேடிக் கொண்டே இருக்கின்றேன். அவர்கள் வாழும் வானகத்திலிருந்து என்னை இன்னும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றுதான் நம்புகிறேன். எனது சோதனையான வேளைகளில் என்னிடம் பேசுகிறார்கள். நான் கீழே விழும் போது எழுவதற்கான் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களை நான்

பார்ப்பதில்லை, ஆனாலும் என் மனதில் எப்போதும் இருக்கிறார்கள். தான் நிறுவிய ஒவ்வொரு நிறுவனங்களிலும் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். எமது நிறுவனத்தின் ஒவ்வொரு ஊழியரையும், மாணவரையும் காணும் போதெல்லாம் அப்பாவின் கடின உழைப்பையே நான் காண்கிறேன்.

என் அப்பா எப்போதும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருப்பதின் காரணம் அவர்கள் கல்விப் பணி செய்வதில் கொண்டிருந்த பற்று. அந்த பற்றே பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களை உருவாக்கியது. அவர்கள் வாழ்வில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. என் தந்தைக்கு இந்த இரண்டாவது நினைவு நாளில் நான் செலுத்தும் எளிய காணிக்கை “எவர் ஷைன்ஸ்” (என்றும் ஒளி வீசுகிறார்) என்ற தலைப்பில் கடந்த ஆண்டு நினைவு நாளில் வெளியிட்ட மலரின் இரண்டாவது பாகம்.

இப்பாகத்தில், என் தந்தையின் மன உறுதியையும், திட நம்பிக்கையையும் பற்றி நான் எழுத விரும்புகிறேன். இப் புத்தகம் ஒவ்வொருவரின் துன்ப வேளைகளிலும் இறைவன் மீதும், தமது மேலும் நம்பிக்கை கொள்ள உதவும் என்று நம்புகிறேன். இறைவனே வெற்றியைக் கொடுப்பவர்; அவர் நம்மைக் கைவிடுவதில்லை என்று என் தந்தை ஒவ்வொரு நாளும் நம்பினார்கள். வாழ்வில் கடைப்பிடித்தார்கள்.

என் தந்தை மிகவும் மன உறுதி கொண்டவர்கள். அவர்கள் மனத் திட்பம் அவர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் பெரும் ஆசிர்வாதங்களைக் கொடுத்தது. எக்காரணம் கொண்டும்

நம்பிக்கையைத் தளர விடாதீர்கள் என்று வார்த்தைகளின் மூலமும், செய்கைகளின் மூலமும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவர்கள் அவர்கள். நன்றி அப்பா, உங்கள் வார்த்தைகளை எப்போதும் நினைவில் வைத்திருப்பேன், நீங்கள் எப்போதும் என் இதயத்தில் இருக்கிறீர்கள்.

கீழ்க்காணும் பகுதியில், அப்பா எப்படி தன் கடுமையான வேளைகளில் தனது சோதனைகளை மேற்கொண்டு வெற்றி கண்டார்கள் என்பதைப் பற்றி எழுதுகிறேன்.

1937- ஆகஸ்ட் 14. இதுவே எனது தந்தை கன்யாகுமரி மாவட்டத்தின் சிறு கிராமமான ராமனாதிச்சன்புதூரில் தோன்றிய நாள். அவரது தந்தை செல்வம் பிள்ளை, தாய் சூசையம்மாள். அப்பாவிற்கு நான்கு சகோதரிகள், இரு தம்பிகள். அவர்கள் ஒரு விவசாயக் குடும்பம். தாத்தா வடக்கன்குளத்தில் நன்கறியப்பட்ட வணிகர்.

அப்பாவின் வாழ்வில் முதல் பெரும் சவால் அவர்கள் 17 வயதான போது நடந்ததாகும். அப்பாவின் தாத்தா 1954ல் இறந்து விட்டார்கள். குடும்பச் சொத்து பங்கிடப்பட்டது. அப்பாவின் தாத்தா இறக்கும் வரையில் குடும்பத் தலைவராக இருந்து காரியங்களை நிர்வகித்து வந்ததால் அப்பாவின் தந்தைக்கு நிர்வாகப் பயிற்சியில்லை. உலகத்தின் நெளிவு, சுளிவுகளை அறியாத, வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று நம்பி, கேட்பாருக்கெல்லாம் இரங்கி உதவி செய்யும் குழந்தை மனம் கொண்டவர் அவர். எனவே, குடும்பப் பொறுப்புகளை

சுமப்பது இளமையிலேயே என் தந்தை தலையில் விடிந்தது. பள்ளிக் கல்வி முடிக்கும் போதே பதினோரு நபர்களின் பொறுப்பு அவர் கையில். சகோதரிகளின் திருமணம், தம்பிகளின் கல்வி ஆகியவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும். குடும்பச் சொத்து என பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. விவசாயத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தில் அடிப்படைத் தேவைகளைச் சந்திப்பது கூட பெரும் சவாலாக இருந்தது.

ஆனால் அப்பா மனம் தளரவில்லை. வாழ்வில் போராடி வெற்றி பெறுவது என்று முடிவெடுத்தார்கள். கடினமாக உழைப்பேன், ஆனால் ஒரு போதும் மூதாதையர்களின் சொத்துக்களை விற்க மாட்டேன் என்று சொன்னார்கள். பின்னாட்களில் பொருளாதாரத் தேவைகளுக்காக அம்மாவின் நகைகளைக் கூட விற்றிருக்கிறார்கள். அவைகளைத் திரும்ப மீட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் நிலங்களை விற்கக் கூடாது என்று உறுதியாக இருந்தார்கள்.

அப்பா பள்ளிப் படிப்பை முடித்த போது இந்திய ராணுவம் தரைப்படைக்கான தேர்வை நடத்தியது. ராணுவத்தில் பணி புரிவதின் சிரமங்களைப் பற்றி சற்றும் அறியாமலே அவர்கள் அதில் சேர்ந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்கள் சம்பளம் சில ரூபாய்களே என்று சொல்வார்கள் (சரியான தொகை என் நினைவில் இல்லை). அதில் கால் பகுதியை மட்டும் தன் செலவிற்கென்று வைத்துக் கொண்டு, மீதத்தை வீட்டிற்கு

அனுப்பி விடுவார்கள். அவர்கள் குடும்பத்திற்கு அது போதவில்லை என்று அவர்கள் அம்மாவின் கடிதம் மூலம் அறிந்து, இன்னும் பணிகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்து கிடைக்கும் உதிரிப் பணத்தையும் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ராணுவப் பணியின் கடுமையையும், வாழ்வின் சிரமங்களையும் குறித்து அவர்கள் அம்மாவிற்கு எழுதுவதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. ஒரு நாள் அனைத்தும் மாறும் என்ற விசுவாசம் அவர்களை விட்டு நீங்கவில்லை.

தக்க தருணத்தில் அவர்களுக்கு தரைப்படையிலிருந்து விமானப் படைக்கு மாறும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அந்த மாற்றத்திற்குப் பின் தொழிற்கல்வியும் பயிற்சியும் பெறும் வாய்ப்புக்கள் வந்தன.

பின்னாட்களில் தனது ராணுவ அனுபவங்களை எண்ணிப் பார்க்கும் போது எனது தந்தை தான் சென்ற கடின பாதையை நினைத்து மகிழ்வுதான் எய்தினார்கள். சக மனிதனுடைய கஷ்டங்களைப் புரிந்து கொள்ள அந்த அனுபவம் உதவியதாகச் சொல்வார்கள். தன்னிடம் உதவி கேட்டவர்களிடத்தில் அவர்கள் இல்லையென்று சொல்ல மாட்டார்கள். சில சமயங்களில் அவர்களால் வாக்குக் கொடுத்த உதவியைச் செய்து கொடுத்திருக்க முடியாது. ஆனால் உதவி கேட்டவர்கள் தாங்களாகவே வேண்டியதை

அடைய ஒரு வழியையாவது அமைத்துக் கொடுத்திருப்பார்கள். ராணுவத்திலிருந்து வரும் எவருக்கும் அப்பா பெரு மதிப்பளித்தார்கள். கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் முதலிடம் கொடுத்தார்கள்.

ராணுவப் பயிற்சியின் காரணமாக, அப்பாவிடமிருந்து ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும், நீண்ட நேரத்திற்கு சோர்வின்றி தொடர்ந்து உழைக்கும் திறனும் வாய்த்தது. அவர்கள் தன் வாழ்க்கையின் பல சிரமங்களை எளிதில் மேற்கொள்ள அவர்களது இளமைப் பருவ ராணுவப் பயிற்சி உதவியதென்றால் மிகையாகாது.

அப்பா தனது ராணுவ வாழ்வை வாழ்நாள் முழுவதும் சிலாகித்தார்கள். ராணுவ சேவைக்கு கிடைத்த ஓய்வூதியத் தொகை, பின்னாளில் அவர்களிடமிருந்த செல்வத்தோடு ஒப்பிடும் போது மிகச் சிறிதென்றாலும், அதற்கு மிகுந்த மதிப்பளித்தார்கள். அவர்களுக்கு கூட்டங்களில் பேச வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டால் தனது போர்க்கால அனுபவங்களைச் சொல்லத் தவற மாட்டார்கள். கம்பீரமான குரலில் “ஜெய் ஹிந்த்” என்று சொல்லிதான் தன் உரையை முடிப்பார்கள். அவர்கள் மரணத்திற்குப் பின்னர், 4/1/2014 தேதியிடப்பட்ட கடிதத்தில் (Ref page no:68) விமானப் படையின் தளபதி எனது தாய்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் அப்பாவின் மறைவிற்கு அஞ்சலி செலுத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பாவின் தியாகமும், கடின உழைப்பும் தக்க பரிசினைப் பெற்றன.

எனது தந்தையின் அடுத்த சவால் அவர்களது 31 வயதில் காத்திருந்தது. அவர்களது 15 ஆண்டுக் கால ராணுவ சேவை நிறைவிற்கு வந்தது. அந்த சேவையை சில ஆண்டுகளுக்கு நீட்டிக்கலாம், அல்லது ராணுவத்தை விட்டு வெளியேறலாம். சேவையை முடித்துக் கொண்டு வெளியேற அப்பா முடிவு செய்தார்கள். ராணுவத்திற்குள் பள்ளி மாணவனாக சென்ற அவர்கள் தொழிற் கல்வியும் அனுபவமும் கொண்ட முன்னாள் ராணுவ வீரராக கம்பீரமாக திரும்பினார்கள்.

ராணுவ சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின் தன் குடும்பத்தினருடன் சென்னைக்கு குடியேறினார்கள். அவர்களது துணைவியார் மற்றும் இரண்டு குழந்தைகளுடன் (என் அண்ணனும், நானும்) அவர்களுடன் இரண்டு உடன்பிறந்த சகோதரர்களும், இரண்டு ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களும் ஒரே வீட்டில் குடியேறினார்கள். அவர்களது சகோதரர்களுக்கு நல்ல வேலை பார்த்துக் கொடுப்பதுதான் அப்பாவின் நோக்கம்.

அப்பா விமானப் படையில் இருந்த போது மெக்கானிக்கல் எஞ்சினியரிங் பிரிவில் தொழிற்கல்வி பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வாகனம் ஓட்டுவது பிரியமான ஒன்று. எனவே ஒரு வாகனத்தை வாங்கி, அதை சொந்த வாகனமாகவும், வாடகை ஊர்தியாகவும் பயன்படுத்துவது அவர்கள் திட்டம். ஊர்திகள் பழுது நீக்கும் பட்டறை ஒன்றையும் தொடங்கினார்கள்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னால் என் தாய் மாமா ஒருவரிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் என் தந்தை எப்போதும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து தேவாலயத்திற்குப் போய் விட்டு, அங்கிருந்து வாகன பட்டறைக்கு செல்வார்கள் என்று சொன்னார்கள். இதில் யாரும் அவர்களுக்கு எதுவும் செய்வதை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள் என்றும், தேவைப்பட்டால் இரண்டு கார் டயர்களை ஒவ்வொரு தோளிலும் தூக்கிச் சுமந்து செல்லவும் தயங்க மாட்டார்களென்றும் சொன்னார்கள். தன் மேலும் கடவுள் மேலும் நம்பி, தன் மன உறுதியால் வாழ்ந்தார்கள்.

நான் ஏற்கனவே சொன்ன வண்ணம், என் தந்தை தனது குடும்ப உறுப்பினர்களையும், வேலையில்லாமல் இருந்த நான்கு சகோதரர்களையும் தாங்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இருப்பிடமும், உணவும் கொடுத்து, வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அவர்களிடத்தில் ஒரு பழக்கத்தைக் கவனித்திருக்கிறேன். அவர்களிடம் அவர்களது மற்றும் குடும்பத்தினருக்குத் தேவையான பணமோ, நேரமோ இருக்காது. ஆனாலும், மற்றவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்க தயங்க மாட்டார்கள். தனது சொந்த வாகனத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு தான் ஆட்டோவில் ஏறிச் செல்வதும் அவ்வப்போது நடக்கும். எங்களது அம்மாவும், நாங்களும் அப்பாவின் இந்த தாராள குணத்தினால் அவ்வப்போது சிறு இன்னல்களை

அனுபவித்ததும் உண்டு.

ஒரு தருணத்தில் என் தந்தை தனது தாராள குணத்தினால் என் அம்மாவின் நகைகளை விற்பதும், தனது சேமிப்பையெல்லாம் கரைத்ததும் உண்டு. அவர்கள் ஆரம்பித்த ஒரு சீட்டுக் கம்பெனி சிலரது ஏமாற்று வேலைகளால் பெரும் நஷ்டமடைந்தது. எங்களது குடும்பம் அந்த ஆண்டு (1973) ஏழ்மை நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டது. ஆனால், அப்பா தனக்கேயுரிய மனத் திடத்தோடு இருந்தார்கள். குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் சில உதவிகளைச் செய்தார்கள், ஆனால் அப்பா பொறுப்பற்றிருக்கிறார்கள் என்ற கோபமும் பரவலாக நிலவியது.

அப்பா விடாமுயற்சியாக பல தொழில்களை முயற்சி செய்தார்கள். தமிழ்நாடு கலர் கம்பெனி என்று குளிர்பானம் தயாரிக்கும் தொழிலைத் தொடங்கினார்கள். ஜாய் பேக்கரி என்ற பெயரில் ஒரு அடுமனையைத் தொடங்கினார்கள். எல்லா தொழில்களுமே தோல்வியையே தழுவின. ஆனால் இந்த சூழ்நிலையிலும் அவர்களது மன உறுதி சற்றும் தளரவில்லை. “ஐயோ நான் இதைத் தொடங்கியிருக்கக் கூடாது” அல்லது “என் சேமிப்பை வங்கியில் போட்டாவது வைத்திருந்திருக்கலாம்” என்று ஒரு போதும் அவர்கள் சொன்னதில்லை. எப்போதுமே நாம் வெற்றி பெறும் வரை தொடர்ந்து முயற்சிக்க வேண்டும், மற்றவர்களுக்கும் உதவ வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். நமது கஷ்ட காலம்

முடிவிற்கு வரும்; தோல்விகளெல்லாம் பறந்தோடி விடும் என்றே எப்போதும் நம்பினார்கள். பலர் அவர்களை விமர்சித்தார்கள். அதைப் பற்றி அவர்கள் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை.

1977ல் அப்பா வெளிநாடு சென்று உழைத்துப் பொருளிட்டி தனது கடன்களை அடைத்து, குடும்பத்தை காப்பாற்ற முடிவெடுத்தார்கள். இந்த வேளையில் அப்பா தனது மூதாதையர் சொத்து எதையும் விற்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாம் உழைத்து ஈட்டிய பணத்தை எப்படி வேண்டுமானாலும் செலவழிக்கலாம், ஆனால் நம் மூதாதையர் சொத்தை நாம் வாழ விற்கக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்கள். நமது முன்னோர்கள் வியர்வை சிந்தி உழைத்த சொத்துக்களை நமக்கு கொடுத்து விட்டு சென்றிருக்கிறார்கள். அதை உபயோகித்து மற்றவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும். நாம் உண்ண வேண்டிய பணத்தை நாம்தான் ஈட்ட வேண்டுமென்ற கொள்கை கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் வெளிநாடு செல்ல தேர்ந்தெடுத்த இடம் சவுதி அரேபியா. எனது கடைசித் தம்பி அப்போதுதான் பிறந்திருந்தான். ஒரு பெட்ரோலிய நிறுவனத்தில் அப்பா சேர்ந்து, விரைவில் பொது மேலாளராக உயர்ந்தார்கள். 17 வயதான போது புதிதாகப் பணியை ஆரம்பித்தது போல, 40 வயதிலும் புதிதாகப் பணியை ஆரம்பித்தேன் என்று அவர்கள்

சொல்வது உண்டு. ஆனால், அவர்கள் மன உறுதி இப்போடு முன்னிலும் மேம்பட்டு இருந்தது. மறுபடியும் சவால்களும், இடையூறுகளும், கஷ்டங்களும். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் முன்னரே சந்தித்திருந்த காரணத்தால், மேற்கொள்ளுவது இப்போது இலகுவாக இருந்தது. உழைப்பை அதிகமாக்கி, பொருளீட்டி, உணவிலும், மற்ற அடிப்படைத் தேவைகளிலும் சிக்கனம் செய்து ஈட்டிய பொருளைச் சேமித்து தனது இலக்கினை அடைந்தார்கள்.

முன்னர் பல தொழில்களை நடத்திய அனுபவத்தால், சவுதி அரேபியாவில் பணிபுரிந்த ஏழாண்டுகளில் விரைவாக உயர்ந்தார்கள்.

ஆனால் சவால்களை கடின உழைப்பால் வெல்வது குறையவில்லை. தனது நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்களை திருவனந்தபுரத்திற்குக் கூட்டி வந்து, திருவனந்தபுரத்தை பணியாளர்களைத் தேர்வு செய்யும் மையமாக மாற்றினார்கள். அது எங்கள் உறவினர்களுக்கும், ஊர்க்காரர்களுக்கும் மத்திய கிழக்கிற்குச் சென்று, பொருளீட்டும் வாயிலாக மாறியது.

குடும்பமாக நாங்கள் செழித்து வளரத் தொடங்கினோம். நிலங்களில் அப்பா புத்திசாலித்தனமாக முதலீடு செய்தார்கள். ஆனால், இந்தியாவில் அனுபவித்த குடும்ப வாழ்வையும், சமூக வாழ்வையும், அவற்றின் இன்பங்களையும் துறக்க வேண்டியிருந்தது. யார் துணையுமின்றி சமைப்பதும், துவைப்பதும், மற்றும் எல்லாத் தேவைகளையும் தானே

நிறையெற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நான்கு மணி நேரம் மட்டுமே உறங்குவேன், எந்திரம் போல உழைத்தேன் என்று அவர்கள் சொல்வதுண்டு. ஆனால், அவர்களது மனோதிடம் அனைத்துக் கஷ்டங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் செல்ல வேண்டிய இலக்கில் மட்டும் கண் பதித்துக் கொண்டு முன்னேற உதவியது. சவுதி அரேபியா போன்ற ஒரு இஸ்லாமிய நாட்டிலும் தினம் தோறும் தேவாலயத்துக்குச் செல்வதை விடவில்லை அவர்கள்.

சவுதி அரேபியா வாழ்வு அவர்களுக்கு எல்லா மதங்களையும் மதிக்க கற்றுக் கொடுத்தது. அவர்களது ஒவ்வொரு பிறந்த தினமும் மத நல்லிணக்க நாளாகக் கொண்டாடப்பட்டதையும், அதற்கு இந்து, முஸ்லீம், கிறித்துவ மதத் தலைவர்கள் அழைக்கப்பட்டு கௌரவப்படுத்தப்பட்டதையும் இவ்வேளையில் நினைவு கூருகிறேன். மாணவர்களும் பிற மதத்தை மதிக்க கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

அவர்களது கடின உழைப்பும், இறை நம்பிக்கையும் அவர்கள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவின. நவீன நோக்கமும், ஆக்கபூர்வமான எண்ணங்களும் அவர்களது சிந்தனையை நிறைத்தன. 1984ல் இந்தியா திரும்ப வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தார்கள்.

இந்தியாவில்: இந்தியாவிற்கு திரும்பு முன் அப்பாவிற்ரு ஜெனிவாவில் வளர்ச்சியைப் பற்றி விவாதிக்கும் ஒரு கூட்டத்திற்கு செல்ல வேண்டி வந்தது. அக் கூட்டத்தில் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு கல்வி எவ்வளவு அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்த்தினார்கள். அது அப்பாவின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. இந்தியா திரும்பிய பின் கல்விக்கு தன் சொந்த ஊரில் ஏதாவது செய்ய தீர்மானித்தார்கள். 1984ல் அவர்களது சொந்த ஊரான வடக்கன்குளத்திற்கு அருகிலுள்ள அழகநேரியில் ஒரு பாலிடெக்னிக் நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார்கள். இப்போது அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட நிறுவனங்கள் கிண்டர்கார்ட்டன் முதல் மருத்துவக் கல்லூரி வரை பொறியியலாளர்களையும், மருத்துவர்களையும், மருந்தாளுணர்களையும், தியர்களையும், ஆசிரியர்களையும், தொழிலதிபர்களையும் உருவாக்கி வருகின்றன. அனைத்தும் அவர் இறைவன் மேல் வைத்த விசுவாசத்தினாலும், மன உறுதியினாலுமே. அவர்கள் 1984 முதல் 2012 வரை சந்தித்த சவால்களும், சோதனைகளும் அனேகம். அவற்றை எழுத பல பக்கங்களாகும். அவற்றை இப் புத்தகத்தின் இன்னொரு பாகத்தில் எழுதுகிறேன்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், எவரெவர் உங்கள் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழந்து உணருகிறீர்களோ, நீங்களனைவரும் என் தந்தையை ஒரு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களது சவால்களை எப்படி

சந்திக்கிறார்கள் என்பதை நேரில் பார்த்திருக்கிறேன், உணர்ந்திருக்கிறேன். அவர்களிடம் பல சோதனையான நேரங்களில் இருந்தது மன உறுதி மட்டுமே. நான் தனிமையாக உணரும்போது, பெரிய பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும்போது, பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்குள் தவிக்கும்போது, தோல்வியில் துவளும்போது, வெற்றியை எதிர்நோக்க வாய்ப்பே இல்லையென்று தோன்றும்போது, என்னுடைய தந்தைதான் என் மனக் கண்ணில் தோன்றுவார்கள். அவர்கள் வெற்றிக்குக் காரணம் அவர்களது மன உறுதி. நம்பிக்கையை ஒரு கணமும் தளர விடாத மன உறுதி. நமது பணியை உண்மையாகச் செய்து விட்டு, நம்பிக்கையுடன் இருந்தால் புதிய ஒளி தோன்றுமென்கிற உறுதி. கடவுளுக்குப் பயப்படுவது முக்கியம். மற்றவர் வாழ்க்கையை நம் வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிட வேண்டியதில்லை. நான் பதினோரு வயதாக இருக்கையில் அப்பா ஆடியோ டேப்பில் பதிந்து அனுப்பி வைத்த கதை என்று இப்போது என் நினைவிற்கு வருகிறது. விபத்தில் தன் கரங்களையும், கால்களையும் இழந்த ஒரு இளைஞன் தன் ஊருக்குத் திரும்பினான். ஊரிலுள்ளவர்கள் அவன் கையும் காலுமில்லாமல் எப்படி வாழப் போகிறான் என்று அவனிடம் கேட்டார்கள். அவன் தன் தலையை வைத்துப் பிழைத்துக் கொள்வேன் என்றான். ஊர் மக்களுக்குப் புரியவில்லை. அதற்கு அவன் சொன்னான் “நான் பயின்ற அனைத்தும் என்

தலையில் இருக்கின்றது. அதை மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பேன், அவர்களுக்கு நம்பிக்கை கொடுப்பேன்” என்று. எனவே, ஒரு போதும் நம்பிக்கையிழக்காதீர்கள். “இதுவே நான் வாழ்வில் அடையப்போவது” என்று உரக்கச் சொல்லுங்கள். அதை அடைவீர்கள். மற்றவர்களையும் மகிழ்வுக்குள்ளாக்கி, நீங்களும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வீர்கள்.

அன்புள்ள அப்பா,

உங்களைப் பெருமைப்படுத்துவேன் என்று நம்புகிறேன். நீங்கள் இங்கு இல்லாவிட்டாலும், உங்கள் நினைவு ஒவ்வொரு ஆண்டும் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. நீங்கள் எங்களை விட்டுச் சென்ற அந்த விடிகாலை வேளையில் உங்களுக்கு விடை சொல்லியிருக்கலாமே, நீங்கள்தான் சிறந்தவர், எங்களுக்கு ரோல் மாடல் என்றும் சொல்லியிருக்கலாமே என்று என் மனம் ஏங்குகிறது.

அன்பு மகள்,

ஜோ சுரேஷ்

Tribute from Acquaintances

இனிமையான புதுமை மனிதர்

Adv.G.Mannivanan

திரு எஸ்.ஏ. ராஜா மதுரையில் என் அலுவலகத்திற்குள் ஒரு கட்சிக்காரராகத்தான் நுழைந்தார். ஆனால், இரண்டு மணி நேரம் பழகியபின் குடும்ப நண்பராகி விடை பெற்றார்.

இத்தனை உயரங்களையும், சிகரங்களையும் ஒரு மனிதர் எஸ்.ஏ. ராஜாவைப் போல் எட்டியிருக்க முடியாது என்று பொறாமையுடன் சொல்பவர்களுக்குத் தெரியாது எந்த மனிதனும் எஸ்.ஏ. ராஜாவைப் போல் இத்தனை சவால்களையும், சோதனைகளையும் சந்தித்திருக்கவே முடியாது என்று. அனைத்தையும் அவர் நம்பும் இறைவன் பலத்தால் வெற்றி கண்டவர் அவர்.

ஒரு தனிமனிதன் இத்தனை சாதிக்க முடியுமா? என்று எவரும் ஆச்சரியப்படுவார்கள் திரு எஸ்.ஏ. ராஜா அவர்களது வாழ்வினையும், வளர்ச்சியையும் பார்த்து. அவராலும் செய்யவே முடியாத ஒன்று சும்மா இருப்பது மட்டும்தான்!

இத்தனை சோதனைகளையும், பிரச்சினைகளையும் எப்படி சார் தாங்கிக் கொள்கிறீர்கள் என்று ஒருமுறை கேட்டேன். அவர் சொன்னார்:- “மணிவண்ணன் சார், நீங்க வக்கீல். விடாமல் வாதம்

பண்ணுவீங்க. ஆனால் நான் பக்தன். கர்த்தரிடம் ஒப்படைப்பேன்.
என் பிரச்சினைக்கு எல்லாம் கர்த்தர்தானே பொறுப்பு. அதைத்
தீர்ப்பதும் அவர்தானே!”

அவர் கிறிஸ்வர். ஆனால் இந்து மதக் கோவில்களுக்கு செய்த
காரியங்கள் அபாரமானவை!

சென்னையில் நானும் அவரும் தங்கியிருந்த போது அதிகாலை
5 மணிக்கு எழுப்பிவிட்டு என்னை சாந்தோம் சர்ச்சுக்கு அழைத்துச்
சென்றார். நான் அவரை கபாலீஸ்வரர் கோவிலுக்கு அழைத்துச்
சென்றேன். இன்னும் அது பசுமையாய் நினைவில் இருக்கிறது.

அவருக்கு ‘வாஸ்து’ நம்பிக்கை கிடையாது. ஆனால், யாரிடமோ
கேள்விப்பட்டு, எனக்கு ஆஃபிஸில் வைப்பதற்காக ஒரு சீன
வாஸ்து பொம்மையை வாங்கி, இதற்கென்றே மதுரைக்கு வந்து
என்னிடம் கொடுத்து வாழ்த்தி விட்டுப் போனார்.

ஒரு முறை, டெல்லியில் மாலை நேரத்தில் கரோல்பாக்
தெருவில் நடந்து போய்க் கொண்டு இருந்தபோது திரு ராஜாவை

“சார் இன்னமும் நீங்க ஓடியாடி சிரமப்படுறீங்க. போதுமே
நீங்கள் சாதித்தது .... ஓய்வெடுக்கலாமே” என்று கேட்டேன்.

அவர் சொன்னார்:- “சரிதான் .... ஆனால் என் ஓட்டத்தை
நிறுத்திக் கொள்ளச் சொல்லி கர்த்தர் உத்தரவிடும்வரை,
ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள எனக்கு உரிமையில்லையே சார். சாய்ந்து

ஒய்வெடுத்துவிட்டால் துருப்பிடிச்சிடும்!”

என் மனைவி தயாரிக்கும் ஃபில்டர் காஃபி அவருக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அவர் மறைவதற்கு ஒரு மாதம் முன்பு ஃபோன் செய்து, “நான் சீக்கிரம் மதுரை வருவேன். ஃபில்டர் காஃபியை மேடத்தை ரெடி பண்ணச் சொல்லுங்க” என்று உரிமையாகச் சொன்னார். ஆனால் வர முடியவில்லை.

என் வீட்டில் இப்போது ஃபில்டர் காஃபி மணக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு திரு எஸ்.ஏ. ராஜா அவர்களது நினைவும் சேர்ந்து மணக்கிறது.

அவர் கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்திருக்கலாம். அங்கு கூட பரலோகத்தில் பரபரப்பாக ஏதாவது கல்விப்பணி செய்து கொண்டதான் இருப்பார்!

ஜி. மணிவண்ணன்

வழக்கறிஞர், சென்னை உயர்நீதி மன்றம் (மதுரை கிளை)

மதுரை

MY REMINISCENCE AND EXPERIENCE WITH THE UNPARALLED
AND TOWERING PERSONALITY LATE DR.SARDAR S.A.RAJA

Mr. M.Muthuverappan

I am sharing my thoughts and experience with Dr.S.A.Raja for a period nearly 30 years, till the date of his demise on 03.01.2013. If I remember correct, I met him in the year 1983 at Chennai. I was working at the Directorate of Technical Education since 1962. In the year 1983, the Government of Tamilnadu, took a policy decision allowing the Private Trusts and Societies for starting self-supporting Polytechnics and Engineering Colleges in the State. Immediately, he wrote a lengthy letter from Saudi Arabia, projecting his desire to start a Polytechnic at Vadangulam, his birth place. We met at Chennai as per his wish and finalised the project of starting a Polytechnic. Thus, he started “Sardar Raja Polytechnic” in the year 1984 and also in the same year “Indian Engineering College”.

Since the beginning, I was with him and helped him in whatever way possible to establish more such institutions. Now they have grown up with spacious buildings with the requirement for more than an University campus. His proper forecasting and tireless efforts put forth by him resulted in establishing 6 Engineering Colleges, 3 Polytechnics, 1 Dental College, 1 Pharmacy College, 1 Arts and Science College, 1 B.Ed. Training

College, 1 Medial College at Orissa and the other Social establishments. During his birthday, every year he generously donated many useful things to the poor and needy people and also distributed money to temples in respective of the religion for undertaking renovation works.

His exemplary character is that if he visualized and decided to enter into a project, he will put forth all his efforts and achieve it at any cost. He was a most religious minded and God fearing person. To my remembrance, he never missed a single day visiting church in the morning for offering prayer. Unmindedful of expenses, he used to offer prayer in the morning at church nearby. He was also insisting his family members to practice this. Whenever he visited Chennai, I will be with him. In the later years, he suffered a lot because of the mistaken notion taken by the Government. However, he faced everything with his braveness farsighted, vision and got justice and relief. He had human touch in his every action.

Because of his efforts, Vadakangulam is in the India Map particularly Tamilnadu. Many people in and around Vadakangulam for that matter in nearby Districts got employment and livelygood. Particularly, the people in Vadakangulam and Tirunelveli District owed to him. Many students from backward and poor background are getting engineering education, because of his selfless service. His demise is a great loss to me like that of ;his family members. I have many events and occasions to share. At the same time, some events

are not to be shared. Between us, there was no secret at all at any point of time.

After him, his family members are fulfilling his ambitions and left over dreams. One of his long pending dream of establishment of a Medical College, has now been fulfilled. His fondage to his nativity was truly revealed from his steps of developing institutions in and around Vadakangulam. Afterwards, he was persuaded to develop some more institutions spread over to other places like. Alangulam, Trichy etc. His greatness, selfless service to the society particularly to the poor and downtrodden people and his human touch in every action will be remembered by one and all for ever.

M.Muthuveerappan

Administrative Officer (Retd)

Department of Technical Education

Chennai – 600 025.

Came, Saw and Was Conquered

Fr. L.V. Kumar, S. J.

“I had not known him” (John 1:31). I would like to make these words of St John the Baptist my own. I had not known Sardar SA Raja till I met him in the hospital as a prisoner of Christ’s justice. It was a moment of God’s grace and blessing, moment of joy and ecstasy and moment of contrition and conversion mixed with feelings of distress not to him but to me. It was my first meeting with him. But, within a few moments he made me to feel at home with him. Instead of my showing concern towards him he poured upon me showers of care and concern. Even though he was tormented both physically, mentally and spiritually, he asked me like Jesus, “Will I not drink the lovely chalice our heavenly Father has privileged me to drink?” (cf John 18:11) He had the same spirit of King David and said that it was God who had allowed his rivals to work against him and to lead him to be in fetters through false accusations. He asked me like King David and Jesus, “Can I challenge God as to why he has allowed this to me when he had not spared his own Son to be a victim of false accusations or blame the people who led me to this stage?” (cf 2 Samuel 16/10 and John 3:6) He took it heroically as part of the process of purification like gold in the furnace. Like St Paul he had strong conviction that he was making good what was lacking in the sufferings of Christ and he reminded himself constantly the words of St Paul, “God will not tempt to you more than your capacity” and those of God to St Paul, “My grace is sufficient for you” (2 Corinthians 12/9) . He considered it as a God given privilege to be placed by His suffering Lord. He endured all those sufferings and humiliations in the spirit of total surrender and was immolating himself (cf John 18/19) for the well being of the institutions started

by him with the intention not only of imparting knowledge but also of inculcating human as well as spiritual values. He kept the Kingdom of God as the back drop in all his endeavours. His dream was the final establishment of that Kingdom of God in the hearts of the staff, students and beneficiaries of those institutions. When I celebrated Holy Mass in that small hospital room for him and with him and a small host of his family members in that painful situation, he looked like an angel. He looked as though He was visited physically by Our Lord who Visited St Peter in the prison through His angel (Acts of Apostles 12:9). When he received Holy Communion I could sense that he was taken to the third heavens and that he became part and parcel of Jesus. That was the moment I realized where he got strength from for all his labour and toil. Like Jesus in the boat he was calm and serene (cf Mark 4:38), while we were panicked like his disciples in the same boat. Like Jesus he was very human. His compassionate love towards the poor is remarkable. One day, I happened to meet a former student of mine who was working in the States. He was hailing from a very poor family. He told me that he was well settled in life and owed it totally to Worshipful Sardar SA Raja who had picked him up from the streets and raised him to that status through his personal tender care throughout his studies. His sole purpose of coming to India was to prostrate before this great human giant and man of God in the spirit of gratitude and to get blessing. What more do we need to feel proud that we were associated with this great personality in small or great degree and who is still living in our midst enthusing us in all our endeavours!

Caesar came, saw and conquered whereas I came, saw (Sardar SA Raja) and was conquered.

Fr. L.V. Kumar, S. J.

Dr.S.A.Raja—A legend

Mrs. Angel Sargunam & Mr. A. Sargunam

A noble man by name S.A. Raja known to all
Lived in Vadakangulam, a village so remote and small
People lived poverty stricken in and around
Needed technical education for wards good and sound.

He never was given to idle and lurk
Everyone saw him go daily to work
With his cap on and smile in face
As cheerful as a lark and not worry to trace.

Thus careful and constraint, each morning he went
Unto the church for mass with joy and content
So jocular and jolly he'd whistle and sing
As blithe and as brisk as the birds in spring.

He used to say I reap and mow and sow
Some times a hedging and ditching I go
No work comes a miss for I thrash and I plough
Thus my bread I do earn by the sweat of my brow.

One morning he founded the Raja's Polytechnic fine
Followed by Raja's Dental College and others in line
He carefully carried home what he did earn
Invested on business to help the poor in turn.

Sophia, his wife was willing to share the yoke
His children helped him heart and soul is no joke
They all strove like the laboring ant
And did their endeavours to keep them from want.

The good man with his wife and children all
Invited everyone to dine with them in the hall
And they at the nobleman's table did they dine
And thanked him for the foods that were plenty and fine.

The noble man felt pity on the neglected and the poor
And helped those came and waited at his door
He made professional and technical education at hands' reach
For those who go for it in tiresome sear

Seeing all these God said to Raja:
³Because thou art careful and good to your wife
I'll make thy days happy the rest of thy life
It shall be for ever, for thee and thy heirs
You shall live for seventy years and five
And thereafter shall be with me eternally to live.

No tongue now is able in full to express
The depth of their sorrow with true indebtedness
With many a curtsy and bow to the ground
Such noble men there are but few to be found.

MAY THE NAME OF THE NOBLE MAN LIVE FOR EVER

In fond remembrances

Mrs. Angel Sargunam & Mr. A. Sargunam

An Epitome of Disarming Smile

Mr. A.J.Mariadas

“Smile is one simple curved line that can set a lot of things right”.

Sardar Dr.S.A.Raja, a spectacular phenomenon in the educational arena of Tamil Nadu, has carved a niche for himself as an educationist par excellence. As in the case of the immortal Cleopatra of Shakespeare, “Age could not wither him nor custom stale his infinite variety”.

Despite innumerable challenges staring at him and obstacles, impediments and crises notwithstanding. Dr.S.A.Raja overpowered them effortlessly with the help of Divine grace and his disarming and infectitious smile. “God gives everone a face but it is we who choose the expression”. Sporting a bewitching smile on all occasions, that too under trying circumstances is the rarest virtue. The acclaimed Tamil Savant thiruvalluvar also echoes this view: “Smile while difficult times confront you” - “இடுக்கண் வருங்கால் நகுக”. “Living in favourable and unfavourable situations is called part of living. But smiling in all those situations is called art of living.”

Being endowed with this enviable and God-given gift of smile in abundance, Dr.S.A Raja Converted

Difficulties into Dividends

Obstacles into Oppurtunities

Adverseties into Adventures

Ruptures into Raptures

Tears into Cheers

Sears into Stars

The invaluable legacy left behind by Dr.S.A.Raja is worth cherishing for those who passionately hunt for success.

May our merciful Lord grant this devoted soul eternal reward!

A.J.Maridas
5 Anbil Dharmalingam Nagar
Edamalaipatti Pudur
Tiruchy - 12

சர்தார் S.A ராஜா தேவனுக்கு பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்

Mr. V.A.S.Charles

இந்தியாவின் கடைகோடியாம் முக்கடலின் சங்கமத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் குமரியின் அருகில் அமைந்துள்ள வடக்கன்குளம் ஊரின் பெருமைக்கும், அன்ன சத்திரங்களும் ஆலயங்களும் கட்டுவதை விட சிறந்தது ‘ஆங்கோர் ஏழைக்கு கற்றறிவித்தல்’ என்ற பாரதியின் முழுக்கத்தை நிறைவேற்றிய பெருமைக்கும் உரியவர் சர்தார் எஸ். ஏ. ராஜா என்றால் மிகையாகாது.

கிறிஸ்து பிறப்பிற்கு முன் - பின் என்ற காலகட்ட நிகழ்வை நாம் பிரித்துக் காண்பிப்பது போல, வடக்கன்குளம் கிராமத்தை சர்தார் எஸ். ஏ. ராஜா அவர்களுக்கு முன் - பின் என்று கூறுவது மிகவும் சாலச்சிறந்தது.

பொட்டல் காடாய் இருந்த கிராமத்தை நோக்கி கல்வியின் தாக்கத்தை கொணர்ந்தவர் அவர். வெறும் ஒட்டுக்கட்டிடங்களாய், தன் சம்பாதிப்பு, தன் குடும்பம், தன் வளர்ச்சி என்ற நிலையில் இருந்த ஒரு கிராமத்தை இன்று மதிப்பு மிக்க, வளர்ச்சி மிக்க ஊராக மாற்றிக்காட்டிய வல்லமை படைத்தவர் அவர்!

இத்தகைய பண்புகளுக்கு சொந்தக்காரரான சர்தார் அவர்களின் வளர்ச்சியின் அடிப்படை என்ன என்பதை ஆழ்ந்து சிந்தித்தோமென்றால் அவரின் தெய்வ பயமும் ஆழ்ந்த விசுவாசமுமே காரணமாகும். ஆரம்ப காலம் முதற்கொண்டு தன்னுடைய வாழ்நாளின் இறுதிவரை தாம் இறைவன் பால் கொண்டிருந்த அந்த ஆழ்ந்த பற்றை அவர் சற்றேனும் தளர விடவில்லை. கிடைத்ததென்றால் நன்றியும், கிடைக்காவிட்டால் தூற்றலும் உள்ள மனித சங்கமத்தில் அவர் ஓர் அதிசய மாமனிதர்.

அவரின் வாழ்வு பல வித ஏற்ற இறக்கங்களைக் சந்தித்திருந்தாலும் இறைவன் மீதும், தாய் மரியாளின் மீதும் தான் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பக்தியை அவர் என்றும் கைவிட்டதேயில்லை. ஒவ்வொரு நாளின் துவக்கத்தையும் இறைவனின் திருப்பலியில் கலந்து கொண்டு ஆரம்பித்தவர் அவர். அந்த இறைவழிகாட்டுதலே அவரின் வெற்றிக்கு சிம்மாசனமிட்டது. அந்த இறைஞானமே அவரை பல்வேறு முன்னேற்ற நிகழ்வுகளுக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. அவரைக்கண்டு பொறமைப்பட்ட மனிதர்களும் கூட அவரை வீழ்த்திவிட முடியாமல் போனதற்கு காரணம் இந்த இறைபக்தியே!

பொட்டல் காடாய் இருந்த கிராமத்தை நோக்கி கல்வியின் தாக்கத்தை கொணர்ந்தவர் அவர். வெறும் ஓட்டுக்கட்டிடங்களாய், தன் சம்பாதிப்பு, தன் குடும்பம், தன் வளர்ச்சி என்ற நிலையில் இருந்த ஒரு கிராமத்தை இன்று மதிப்பு மிக்க, வளர்ச்சி மிக்க ஊராக மாற்றிக்காட்டிய வல்லமை படைத்தவர் அவர்!

வளைகுடா நாடுகளுக்கு சென்று சம்பாதித்து உயரமாய் வீடுகளாய் கட்டிக்கொண்ட பலர் அந்த ஊரில் இருந்தாலும், கல்வி இருந்தால் ஒரு மனிதன் எத்தனை உயரம் வேண்டுமானாலும் செல்லலாம் என்று உணர்ந்து கல்விச்சாலைகளைக் கட்டிய உன்னதர் அவர்!

இத்தகைய பண்புகளுக்கு சொந்தக்காரரான சர்தார் அவர்களின் வளர்ச்சியின் அடிப்படை என்ன என்பதை ஆழ்ந்து சிந்தித்தோமென்றால் அவரின் தெய்வ பயமும் ஆழ்ந்த விசுவாசமுமே காரணமாகும். ஆரம்ப காலம் முதற்கொண்டு தன்னுடைய வாழ்நாளின் இறுதிவரை தாம் இறைவன் பால் கொண்டிருந்த அந்த ஆழ்ந்த பற்றை அவர் சற்றேனும் தளர விடவில்லை. கிடைத்ததென்றால் நன்றியும், கிடைக்காவிட்டால் தூற்றலும் உள்ள மனித சங்கமத்தில் அவர் ஓர் அதிசய மாமனிதர்.

அவரின் வாழ்வு பல வித ஏற்ற இறக்கங்களைக் சந்தித்திருந்தாலும் இறைவன் மீதும், தாய் மரியாளின் மீதும் தான் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பக்தியை அவர் என்றும் கைவிட்டதேயில்லை. ஒவ்வொரு நாளின் துவக்கத்தையும் இறைவனின் திருப்பலியில் கலந்து கொண்டு ஆரம்பித்தவர் அவர். அந்த இறைவழிகாட்டுதலே அவரின் வெற்றிக்கு சிம்மாசனமிட்டது. அந்த இறைஞானமே அவரை பல்வேறு முன்னேற்ற நிகழ்வுகளுக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. அவரைக்கண்டு பொறமைப்பட்ட மனிதர்களும் கூட அவரை வீழ்த்திவிட முடியாமல் போனதற்கு காரணம் இந்த இறைபக்தியே!

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவரை அருகில் இருந்து பார்த்து, கவனித்திருந்தாலும் ஒருமுறை மட்டுமே அவருடன் பேசியிருக்கிறேன். அந்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தில் அவர் எனக்குக் கூறிய ஒரு வார்த்தை, “இறைநம்பிக்கையோடு பணியாற்றுங்கள், வெற்றி கண்டிப்பாய் வரும்” என்பதே.

தன் வாழ்நாளில் பல திருச்சபை ஆயர்களையும், குருக்களையும், போதகர்களையும் மற்றும் இறை உணர்வாளர்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தாலும், தான் சார்ந்திருந்த கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு மாற்றாக ஒருபோதும் சென்றதில்லை அவர். ஆனால் கத்தோலிக்க திருச்சபை மட்டுமல்லாமல், பல்வேறு திருச்சபை மக்களும் பயன் பெறும் விதமாக ஆலயங்கள் எழுப்ப அடிக்கல்லாய் இருந்தவர் அவர்.

எனது சகோதரர் சுரேஷ் அவர்களின் அன்பு மகள் கிருபாவின் பூப்பெய்த விழாவின் போது அவர் கூறிய வாசகங்கள் இன்றும் என் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது. மனித வாழ்க்கையில் இன்பங்களும், துன்பங்களும் எளிதாக வரும், போகும். ஆனால் இறைவனின் பால் நாம் கொண்டுள்ள அந்த விசுவாசம் என்றும் குறைவு படக்கூடாது என்பதுதான்!

இறைவனுக்கு முன்பாக தன்னைத் தாழ்த்தியவர் அவர். அதன் விளைவே அவரின் வளர்ச்சி. அதைத்தான் நீதிமொழிகள் ஆசிரியர் கூறுகிறார் : “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் ஞானத்தின் ஆரம்பம்” (நீதி 9 : 10). இந்த வசனத்தை தன் வாழ்நாளின் இறுதி வரை கடைபிடித்தவர் அவர். தன்னுடைய மனித பலவீனத்தில் சிறுசிறு தவறுகள் செய்தாலோ அல்லது பிறரை கோபத்தினால் திட்டி விட்டாலும் கூட திருப்பலிக்குப் முன்பாக குருவானவரிடம் சென்று பாவமன்னிப்பு வேண்டி தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டவர் அவர். இதை உணர்வுகள் பொங்க அவர் பேசிய போது நமக்கே அது ஓர் பாடமாய் அமைந்தது மறுக்க இயலாது.

இந்த இறைபற்றும், தெய்வபயமுமே அவரை இந்த அளவிற்கு உயர்த்திற்று. இன்றைக்கு நாம் பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் கண்டு பயந்து வாழ்கிறோம். ஆனால் கர்த்தருக்கு பயப்பட்டு வாழும் ஓர் வாழ்வு வாழ நாம் நினைக்கிறோமா? அன்று நீதிமான் யோபு தேவனுக்கு பயந்த ஓர் மனிதனாய் வாழ்ந்தான். அதன் காரணமாக அவன் மிகவும் ஆசீர்வாத மனிதனாய் வாழ்ந்தான். எல்லாம் நிறைவாய் கிடைத்த காலத்தில் மட்டுமல்லாமல், எல்லாம் இழந்து விட்ட தருணத்தில் கூட தான் இறைவன் பால் கொண்டிருந்த விசுவாசத்தை அவன் இழந்து விடவில்லை. அவன் ஒருபோதும் தன் உதடுகளால் பாவஞ் செய்யவில்லை. கர்த்தருக்கு பயந்த ஓர் வாழ்வு வாழ்ந்த காரணத்தினால் அவன் கடவுளின் கைக்குள்ளாகவே வாழ்ந்து மரித்தான். இந்த தேவமனிதன் யோபுவின் வாழ்வைப்போலவே சர்தார் எஸ். ஏ. ராஜா அவர்களின் வாழ்வும் இருந்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

இந்த இனிமையான நேரத்தில் அவர் நம்மோடு இல்லை என்ற உணர்வு மனதில் சில சங்கடமான தருணங்களை தோற்றுவித்தாலும், அவரின் இந்த உயர்ந்த பண்பான ‘தேவனுக்கு பயந்து வாழ்தல்’ நமக்கு ஒரு பாடம். “நல்லதொரு போராட்டத்தை போராடினேன்; ஓட்டத்தை முடித்தேன்; விசுவாசத்தை காத்துக் கொண்டேன்” என்ற புனித பவுலடியாரின் வார்த்தைகளை தன் வாழ்வில் நிஜமாக்கிக்கொண்டவர் எங்கள் அன்பு சர்தார் எஸ். ஏ. ராஜா அவர்கள். அவரின் அந்த ஆழ்ந்த பக்தியும், விசுவாசமும் நம் வாழ்விலும் விதையாக ஆழ விதைக்கப்பட வேண்டும். அது பத்தாக, நூறாக, ஆயிரங்களாக பலன் கொடுத்தால் நாமும் ஒருநாள் விண்ணரசில் இறைவனுக்கு முன்பாக அவரோடு இணைந்திருப்போம் என்பது உறுதி.

- அன்புடன் -

V.A.S. சார்லஸ்

நிர்வாக ஆசிரியர், பேரின்ப வாழ்வு

A Man of Vision, Dr. S.A. Raja
The Legend Lives on

Mr. R.Mabesh

Dr. S.A. Raja, an internationally-known figure, who was affectionately called Chairman, was a man of great humanity and simplicity which always made me look up to him with reverence.

Simple, virtuous, iconic educationist, a visionary, a philanthropist! These are a few words often adorning his name, describing his distinguishing traits. Dr. Raja, the creator of an education empire, was a mover and shaker in the education world. Dr. Raja's leading role in whatever educational field he chose - whether it was Kindergarten, Engineering College, Dental, Medical or Business school - rested upon his sound vision, hard work and dedication.

He was a self-disciplined personality which was evident in his pattern of behavior. He had the inner power that urged him to rise from bed to his daily routine very early in the morning. I still remember an instance when I had to hesitantly call him at the wake of dawn, but was surprised to find him already up and awake with his morning activities.

He was so devout, making sure to attend the first mass of a Church whether he was in his native place, Vadakangulam or at distant Amsterdam. I wish to cite an instance when I was asked to arrange an accommodation for him on his business tour when he desired to find lodging closer to a church in order to attend the early morning mass and he particularly did not want to trouble his chauffeur who was tired after a long drive. He was especially kind to his employees.

When just running a kindergarten itself involves so much effort, he successfully ran and developed more than 24 colleges which is like walking on a tight rope. He believed that deep thought

and hard work were the keys to success. But it was the assertion of his willpower with self-control that made him tide over various hurdles. He also had a sophisticated sense of humor which helped to a great extent in relieving his tension and stress in the midst of work.

I would rather say that my entire family was closely associated to him for a span of three decades and he was much more than an advertising client, a great well wisher of our family. His association began with my late father, Mr. M. Ramamurthi, and later branched out with me. He had an equal rapport with me as well as my father, irrespective of the age gap. We had always found him admirably sportive and he charmed us all with his good humour.

Widespread lack of education among the young generation kept him concerned and urged him to do something especially for the underprivileged who have always remained marginalized whether it is education or health or development. He found value-based education as a solution since a knowledge based public can make a significant difference to the society. He has created a unique opportunity to improve education by giving totally free higher education for the poorest families. There was an instance when I was sitting with him in his college and a financially backward parent of a student had come to meet him. Although the student was faring well, the parent was struggling to meet both ends. Without hesitation, he immediately assured that his tuition fees would be waived but stressed that the student should strive for distinction. He was full of compassion and understanding and sensitive to the needs of youth. He was ready to extend charity for good causes even to total strangers. The pursuit for personal wealth was not his overriding concern.

He was widely travelled and well versed in all languages. He has made a mark in Vadakangulam, creditably transforming a small-town into a nation's most famous education hub. Altogether, his life had been a phenomenal success story. He was loved, respected and admired by people from all walks of life.

Although a busy personality, he took life in an enthusiastic manner; seemed to enjoy it all laughing and waving his hand gracefully. This is how I remember Dr. S.A. Raja Sir on 03/1/2015 his second anniversary as he continues to be a great inspiration, beckoning us to scale the heights he reached.

R. Mahesh
Earnest Advertising
Trivandrum

Sardar S.A. Raja
with
Leaders of India

Prime Minister Rajiv Gandhi

During his visit to southern Tamil Nadu, Sardar S.A. Raja greeted Prime Minister with his staff and students at Kaval Kinaru junction.

Prime Minister H.D Deve Gowda

Prime Minister H.D. Deve Gowda inaugurating one of the buildings during his visit to Rajas Colleges

---

President A.P.J Abdul Kalam

President A.P.J. Kalam being greeted by Sardar S.A. Raja and Mrs Sophia Raja at Anna University, Chennai on the day his Presidency was announced

---

Chief Minister J.Jayalithaa

Chief Minister J. Jayalithaa being greeted by Sardar S.A. Raja on the occasion of her electoral victory

---

Chief Minister M Karunanidhi

Chief Minister M. Karunanidhi presenting a book to Sardar S.A. Raja

---

Chief Minister K.Karunakaran

Chief Minister K. Karunakaran being welcomed by Sardar S.A. Raja to a college day function

---

Chief Minister Oomen Chandy

Chief Minister Oomen Chandy attending a family function at the home of Sardar S.A. Raja

---

All India Congress Committee General Secretary
G.K.Moopanar

Thiru G.K. Moopanar, All India Congress Committee Secretary, animatedly
conversing with Sardar S.A. Raja

Air Marshal R K Jolly

एयर मार्शल आर के जौली सी एच सी एच एच
वायु अफसर कमान्डिंग-इन-चीफ

Air Marshal R K Jolly VM VSM

Air Officer Commanding-in-Chief

Tele Fax : 0471 - 2551371

0471 - 2551361/7101

मुख्यालय दक्षिण वायु कमान, भा वा से
अक्कुलम, तिरुवनन्तपुरम ६९५ ०३१
केरल

HQ Southern Air Command, IAF
Akkulam,
Thiruvananthapuram-695 031
Kerala

SAC/7020/2/P1

04 Jan 13

Mrs Sophia Raja
Raja Nagar
Vadakkangulam
Tirunelveli Dist
Tamilnadu-627116

Dear Mr Sophia Raja

1. I am deeply grieved to hear about the sad and untimely demise of your husband Sardar Dr. SA Raja on 03 Jan 2013.
2. Mr. Sardar Raja was associated with Air Force for a long time and was empathic and gracious with all personnel. He participated and contributed actively in all the welfare activities specially in the field of education and helped wards of Air Force personnel pursuing higher studies. Void created by his demise cannot be filled. However, the Education Institute started by him will always carry forward the values for which he always stood.
3. All Air Force ranks of Southern Air Command join me in conveying their heartfelt condolences to you. May God grant peace to the departed soul and give you courage to bear this grievous and irreparable loss with equanimity.
4. Please do let us know in case any assistance is required from this Headquarters.

With warm regards

Yours sincerely
R Jolly

EVER SHINES

Sardar Raja Mission Trust

I believe my dad shines forever from the sky and watching over us. As long as we continue to fulfill his mission, we are making proud of him. I, the chairperson of JS Colleges, have established a Educationist SARAJA Memorial Trust which will continue to support financially to enhance the quality of life in our local community. The trust supports education, marriage, health care, and senior citizen. The trust responds to the needs of the young people and people who disadvantaged either physically and economically. The trust's annual budget is 14 lakhs for the year 2014-15 and it will be distributed as following:

Full scholarship to 3 students who score above 75 % marks in 10th and 12th exams. (3 * 2 lakhs= 6 lakhs)

Inter college competition and School Talent search Awards---
75000 Rs/Year

Financial help for marriages. (5* 10000 = Rs 50000)

Donations to help Senior Citizens (3 lakhs/year)

Donations to Churches and other Nonprofit Organizations, Rs
75,000/year

Donations to help the disabled (tricycles) and poor (sewing machine), and to support agriculture (goats) (1.5 lakh /year)

Donation to buy cloths (Rs 50000/year)

Donation to feed poor (Rs 50000/year)

Donation to buy medicines (Rs 50000)

Annual budget is Rs 14 lakhs sponsored by JS United hands run by the JS staff and students along with the management.

With the concept that we should be self-supporting the development of our country and communities, we have launched JS United Hands in which our staff contribute 1% of their salary to this account and the management provides the balance. I really thank my staff for their contribution and their active involvement in helping our humanity. If any one is interested to donate for this charity work please contact us or directly deposit into JS United Hands account. God bless us.

How to apply?

Send your application form by email or by post. It would be better you submit it in person. Please enclose the proof of address and economic status. Funding is based on merit basis. Please avoid recommendation. Fund will be released on founder chairman birthday 14 August of every year.

For further details:

Mobile: 9600969663

www.jscolleges.org

கல்வித்தந்தை எஸ்.ஏ.ராஜா நினைவு அறக்கட்டளை:

என்னுடைய தந்தை விண்ணிலிருந்து என்றும் ஒளிர்ந்து கொண்டு எங்களைப்பார்த்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதில் நான் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். அவருடைய லட்சியங்களை தொடர்ந்து செயலாற்றுவதில் அவரை நினைத்து நாங்கள் பெருமை கொள்கிறோம். J.S.கல்லூரிகளின் தாளாளரான நான் இந்த சமூகத்தின் தரத்தை உயர்த்த கல்வித்தந்தை எஸ்.ஏ.ராஜா நினைவு கல்வி அறக்கட்டளையை நிறுவியுள்ளேன். இதன்மூலம் கல்வி, திருமணம், ஆரோக்கியம் பேணுதல், மூத்தகுடிமகன்களுக்கு உதவி ஆகியவற்றில் பெரும்பங்கு வகிக்கும் மேலும் இந்த அறக்கட்டளையானது நலிவடைந்த இளைய சமுதாயத்திற்கும் உதவி புரியும். இந்த அறக்கட்டளையின் மூலம் 2014 – 2015-ம் ஆண்டில் 14-லட்ச ரூபாய் கீழ்க் காணும் வகையில் உதவி தொகையாக வழங்கப்பட இருக்கின்றது.

10-வது மற்றும் 12-வது வகுப்புகளில் 75% மேல் பெறும் 3-

மாணவர்களுக்கு உதவித்தொகை. (3*2 Lakh=6lakh's)

கல் லூரிகளுக்கிடையேயான போட்டிகள் மற்றும் பள்ளிமாணவர்களுக்கான அறிவுத்திறன் விருதுகள் - வருடத்திற்கு ரூபாய் 75-ஆயிரம்

திருமண உதவித்தொகை (5*10000 = Rs 50000)

மூத்த குடிமகன்களுக்கு உதவி – வருடத்திற்கு 3-லட்சம்

தேவாலயங்களுக்கும் சுயஉதவி நிறுவனங்களுக்கும் உதவித்தொகை – வருடத்திற்கு ரூபாய் 75-ஆயிரம்.

ஊனமுற்றோர்களுக்கும் (முன்று சக்கர மிதிவண்டி)
எளியவர்களுக்கும் (தையல் இயந்திரம்) மற்றும்
விவசாயத்திற்கும் (ஆடுகள்) உதவித்தொகை –
வருடத்திற்கு ரூபாய் 1.5 லட்சம்.

உடைகள் வாங்க உதவித்தொகை – வருடத்திற்கு ரூபாய்
50000.

எளியவர்களுக்கு உதவித்தொகை வருடத்திற்கு ரூபாய்
50000.

மருத்துவ உதவித்தொகை வருடத்திற்கு ரூபாய் 50000.

J.S.உதவும் கரங்களால் வழங்கப்படும் உதவித்தொகையான
14-லட்ச ரூபாய் J.S.கல்லூரிகளின் நிர்வாகத்தினாலும் ஆசிரியர்கள்
மற்றும் மாணவர்களாலும் வழங்கப்படுகிறது. இந்த சமூகத்தையும்,
நாட்டையும் உயர்த்துவதில் நாமும் பங்காற்றவேண்டும் என்பதை
குறிக்கோளாகக்கொண்டு J.S.உதவும் கரங்கள் அமைக்கப்பட்டு
எனது கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் தங்களுடைய
ஊதியத்தில் 1-சதவீதத்தையும் மற்ற தொகை நிர்வாகத்தினாலும்
வழங்கப்பட்டு வருகிறது. மனித சமூகத்திற்கு தொண்டாற்றுவதில்
எனது கல்லூரி ஆசிரியர்களும், பணியாளர்களும் தங்களுடைய
பங்களிப்பை தருவதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.
இதுபோல யாரேனும் இந்த அறக்கட்டளைக்கு உங்கள்
பங்களிப்பை தர விருப்பப்பட்டால் எங்களை அணுகுங்கள். கடவுள்
நம்மை ஆசீர்வதிப்பார்.

எப்படி விண்ணப்பிப்பது?

உங்கள் விண்ணப்பங்களை தபாலிலும், மின்அஞ்சல்
மூலமாகவும் அனுப்பலாம். நேரிலும் விண்ணப்பிக்கலாம். உங்கள்

முகவரியையும் , பொருளாதார நிலையையும் இணைத்து விண்ணப்பியுங்கள். உதவித்தொகை தகுதி உள்ளவர்களுக்கே வழங்கப்படும் சிபாரிசுகளை தவிர்க்கவும். ஒவ்வொரு வருடமும் உதவித்தொகை நிறுவனர் பிறந்த நாளான ஆகஸ்ட் 14-ம் தேதி வழங்கப்படும்.

மேலும் விபரங்களுக்கு:

அலைபேசி: 9600969663

SYNOPSIS

LIFE IS GOD'S GIFT TO YOU & THE WAY YOU LIVE IT IS YOUR GIFT TO GOD

I found the above quote in appa's 2013 diary that was kept on the coffee table. I was surprised by the words. He had celebrated the New Year with these thoughts and he left from this earth on 3rd early morning at 1.30 am on his own bed. Though he indirectly said good-bye to me on the New Year day I never realized it was a permanent good bye from this world. I am still not able to accept his sudden departure from us. As he has believed the way we live on this earth is our gift to God. He lived a life for others. Let me briefly write the life he had on this earth.

In 1937, appa was born in a small village called Ramanathichan-puthoor in Kanyakumari District. That was the native place of his mother, Mrs. Soosaiammal.

He grew up in Vadakangulam where his father Mr. Selvam Pillai lived.

His grandfather, Mr. Arulappa Pillai, who was a well-known merchant and farmer in the area, was also living in Vadakkangulam. They were living together as a joint family and appa had a lot of happy memories of those early days. When his grandfather died in 1954, he was 17 years old. The family property was divided between his father and his uncle. He decided to join the army to support his family. He found it very difficult and he returned home. When he was 19 years old, he went back to the military and joined in the Air force in 1956.

1956- 1970: **Patriotism**

Appa was an intense patriot in his early days and remained so till his death. He joined the military and participated in the China war in 1962. He was disciplined, and had the determination that he had to contribute his life for the nation's development. He got married to his paternal aunt's daughter, my mother Mrs. Sophia Raja in 1964. I must say my mother is also a patriotic and joined with him and lived in Jammu till 1970.

1970- 1976: **Business**

Appa was always driven by the entrepreneurial spirit. He enjoyed doing a business and he had always considered himself as an employer than an employee. He became the owner of a travel service. Then he started many small businesses like a bakery, soft drinks manufacturing, finance etc. While doing the business he used to do social work by helping others.. He used to solve local issues without taking the problems to the Police Station or the Court. He started getting interest in Politics.

1977: **Politics**

Appa contested in the parliamentary election of 1977 seeking to represent Tiruchendur constituency. He lost his lifesavings in the election. He decided to travel to Saudi Arabia where he could work and earn money.

1977- 1984: **Life Abroad**

He never lost his confidence. In spite of humiliation and criticism he underwent because of failures in business and election, he believed in God and in himself. Once he became familiar with the country, he was able to take construction contracts and expand his activities. He worked hard and even did construction work with his own hand when there was labor shortage. He used to say that he worked twice the time the work that others did. He earned lot of money for his family and helped many other men go to Saudi Arabia for employment.

While he was in Saudi Arabia, he attended a conference in Geneva

about “Ways of the nation development”. He was inspired and convinced that Education is the only tool for the nation’s growth.

1984- 2004: Education

He had returned to India just at the right time when the government had decided to allow privately-funded educational institutions in professional disciplines like engineering. He started a polytechnic in his native place Vadakangulam in 1984. He expanded rapidly by starting the first self-financed Engineering College in 1985. Within 20 years, he built nearly 27 educational institutions. Quality education at affordable cost was his motto. The institutions have produced several thousands of professionals so far. Today many college principals are the former students of his institutions and many other former students are in formidable positions. As his fame spread, it also evoked jealousy which resulted in many false accusations against him.

2004- 2010: Tsunami in His Life

After 20 years of continuous growth and service in his life, a tsunami hit him hard. Right about the the same time tsunami affected lives of thousands in our Kanyakumari District, and of several million others in Tamil Nadu, Sri Lanka, Thailand and Indonesia. Our family was tossed by the wind of police and prison and my father helped us a lot in going through the difficult period. He had a strong faith in him that God will free him. In 2010, he was proclaimed acquitted by the highest court in the country. His health had deteriorated, but his will power remained intact. He was delighted that truth prevailed and the Supreme Court of India had chided the High Court for glossing over the facts in arriving at the wrong decision of convicting him.

2010- 2012: Retirement

He was getting more and more ill and had to be hospitalized for brief periods at a time. He was advised to be home in order to keep himself free of the effects of cardiac failure like edema and breathlessness. Though he wanted to take rest, his mind did not allow him. He kept travelling and he frequently went to Orissa for getting permission to open a medical college there. He travelled to Brunei in October 2011 to stay with my family for a month. We celebrated the Plati-

num Jubilee of his birthday very grandly in Vadakkangulam on August 14, 2012. The last I saw him on was on 1st December 2012 when I left from India for Brunei. On the 1st of January 2013 he told me “I will not live anymore”. It is very painful for me to have a life without my father.

Ever loving daughter,

Joe

EDUCATIONIST– SARDAR S.A.RAJA

Institutions

ACKNOWLEDGEMENTS

I must thank my dad who has been my inspiration to write about him. I thank all the people who have contributed their memories of my father which has enriched this book.

I will be publishing a book about my father's achievements every year, I request you to share your experiences you had with him. You can send it to my email address – joesuresh.md @gmail.com. Visit our website @ www.jscolleges.org.

Thank You,

Joe Suresh

Cell Phones: India: +91 9944218066 , +91 9600969663

Skype: joe.arul2

www.jscolleges.org

He Shines Forever

ON THE ANNIVERSARY OF THE
Day you went away

Today's the anniversary
Of the day that I lost you,
And for a time it felt as though
My life had ended too.

But loss has taught me many things
And now I face each day,
With hope and happy memories
To help me on my way.

And though I'm full of sadness
That you're no longer here,
Your influence still guides me
And I still feel you near

What we shared will never die
It lives within my heart,
Bringing strength and comfort
While we are apart.